Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (šiesta komora)

zo 16. marca 2017 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Colná únia — Colný kódex Spoločenstva — článok 220 ods. 2 písm. b) — Dodatočné vyberanie dovozného cla — Legitímna dôvera — Podmienky uplatnenia — Omyl colných orgánov — Povinnosť dovozcu konať v dobrej viere a overiť okolnosti vydania osvedčenia o pôvode ‚formulár A' — Dôkazné prostriedky — Správa Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF)"

Vo veci C-47/16,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Augstākā tiesas Administratīvo lietu departaments (správne kolégium Najvyššieho súdu, Lotyšsko) z 20. januára 2016 a doručený Súdnemu dvoru 27. januára 2016, ktorý súvisí s konaním:

Valsts ieņēmumu dienests

proti

„Veloserviss" SIA,

SÚDNY DVOR (šiesta komora),

v zložení: predseda šiestej komory E. Regan, sudcovia J. C. Bonichot a S. Rodin (spravodajca),

generálny advokát, P. Mengozzi,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— lotyšská vláda, v zastúpení: I. Kalniņš a K. Freimanis, splnomocnení zástupcovia,

— Európska komisia, v zastúpení: A. Caeiros a I. Rubene, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: lotyština.

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 220 ods. 2 písm. b) nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva (Ú. v. ES L 302, 1992, s. 1; Mim. vyd. 02/004, s. 307), zmeneného a doplneného nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 zo 16. novembra 2000 (Ú. v. ES L 311, 2000, s. 17; Mim. vyd. 02/010, s. 239, ďalej len „Colný kódex“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Valsts ieņēmumu dienests (lotyšská finančná správa, ďalej len „finančná správa“) a spoločnosťou „Veloserviss“ SIA vo veci výberu dovozného cla a dane z pridanej hodnoty (DPH) spolu s úrokmi z omeškania pri následnej kontrole colných vyhlásení.

Právny rámec

Právo Únie

3 Článok 78 ods. 3 colného kódexu s názvom „Následná kontrola vyhlásení“ stanovuje:

„Ak výsledky preskúmania colného vyhlásenia alebo následnej kontroly nasvedčujú tomu, že predpisy upravujúce príslušný colný režim boli uplatnené na základe nesprávnych alebo neúplných údajov, colné orgány v súlade s vydanými predpismi môžu prijať opatrenia nevyhnutné na nápravu, pričom zoberú do úvahy nové informácie, ktoré majú k dispozícii.“

4 Podľa článku 220 ods. 2 tohto kódexu:

„S výnimkou prípadov uvedených v článku 217, odsek 1, druhý a tretí pododsek sa dodatočné zapísanie do účtovnej evidencie nevykoná, pokiaľ:

…

b) sa suma cla dlžná podľa zákona nezapísala do účtovných dokladov v dôsledku chyby na strane colných orgánov, ktorú zodpovedná osoba za zaplatenie cla nemohla zistiť, pričom na svojej strane konala v dobrej viere a dodržala všetky ustanovenia vyplývajúce z platných právnych predpisov týkajúcich sa colného vyhlásenia.

Ak sa stanoví preferenčné postavenie tovaru na základe systému spolupráce medzi správami zahŕňajúcimi orgány alebo orgány tretej krajiny [zahŕňajúcimi orgány tretej krajiny – *neoficiálny preklad*], vydanie osvedčenia týmito orgánmi alebo orgánmi [týmito orgánmi – *neoficiálny preklad*], ak by sa ukázalo ako nesprávne, znamená chybu, ktorá sa nemohla celkom zistiť v zmysle prvého pododseku.

Vydanie nesprávneho osvedčenia neznamená chybu, ak sa toto osvedčenie zakladá na nesprávnom zaúčtovaní [nesprávnom opise – *neoficiálny preklad*] faktov poskytnutých vývozcom, okrem prípadov, keď je zrejmé, že vydávajúce orgány alebo orgány si uvedomovali [vydávajúce orgány si uvedomovali – *neoficiálny preklad*] alebo si mali uvedomiť, že tovar nespĺňa podmienky uvedené na oprávnenie preferenčného zaobchádzania.

Zodpovedná osoba môže prehlásiť dobrú vieru, ak dokáže preukázať, že počas obdobia, keď sa konali príslušné obchodné operácie, venovala náležitú starostlivosť na zabezpečenie splnenia všetkých podmienok na preferenčné zaobchádzanie.

Zodpovedná osoba nesmie prehlasovať dobrú vieru, ak Európska komisia vydala varovanie v Úradnom vestníku [Európskej únie], v ktorom sa uvádzalo, že existujú dôvody na pochybnosti týkajúce sa správneho používania preferenčného systému prijímateľskou krajinou.

…“

5 Článok 72a ods. 4 nariadenia Komisie č. 2454/93 (EHS) z 2. júla 1993, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (EHS) č. 2913/92 (Ú. v. ES L 253, 1993, s. 1; Mim. vyd. 02/006, s. 3), zmenené a doplnené nariadením Komisie (ES) č. 1602/2000 z 24. júla 2000 (Ú. v. ES L 188, 2000, s. 1; Mim. vyd. 02/009, s. 30), uvádza:

„Dôkaz o štatúte pôvodu tovaru vyváženého z krajiny regionálnej skupiny do inej krajiny tej istej skupiny, ktorý má byť použitý pri ďalšom spracovaní alebo prepracovaní alebo má byť spätne vyvezený tam, kde sa nevykonáva žiadne ďalšie spracovanie alebo prepracovanie, sa predkladá na formulári A osvedčenia o pôvode, ktorý vydáva prvá krajina.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

6 Dňa 17. mája 2007 doviezla spoločnosť Veloserviss do Európskej únie bicykle s pôvodom v Kambodži s cieľom prepustiť ich do voľného obehu. Na základe osvedčenia o pôvode vydaného kambodžskou vládou 16. februára 2007 Veloserviss nezaplatila žiadne clo ani DPH.

7 Finančná správa uskutočnila v roku 2008 prvú následnú colnú kontrolu týkajúcu sa obdobia, keď boli dovezené sporné bicykle. Keďže v tejto súvislosti nezistila nijakú nezrovnalosť, Veloserviss splnila rozhodnutie vydané po uskutočnení tejto kontroly.

8 V priebehu roka 2010 získala finančná správa informácie od Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF), že osvedčenie o pôvode vydané kambodžskou vládou týkajúce sa predmetných tovarov nie je v súlade s požiadavkami ustanovení práva Únie.

9 Na základe týchto informácií uskutočnila finančná správa druhú následnú kontrolu týkajúcu sa jediného administratívneho dokumentu predloženého spoločnosťou Veloserviss a konštatovala, že colné výnimky boli na tieto tovary uplatnené nesprávne.

10 V nadväznosti na to rozhodnutím z 23. júla 2010 uložila finančná správa spoločnosti Veloserviss povinnosť zaplatiť clo, ako aj DPH spolu s úrokmi z omeškania.

11 Následne podala spoločnosť Veloserviss návrh na zrušenie tohto rozhodnutia.

12 Po preskúmaní veci v odvolacom konaní Administratīvā apgabaltiesa (Krajský správny súd, Lotyšsko) rozsudkom z 27. marca 2014 potvrdil zrušenie rozhodnutia finančnej správy z 23. júla 2010, pričom najmä uviedol, že v zmysle § 23 ods. 1 zákona o daniach a poplatkoch finančná správa nebola oprávnená vykonať novú následnú kontrolu dotknutého deklarovaného tovaru, keďže prvá kontrola vyvolala v spoločnosti Veloserviss legitímnu dôveru a táto spoločnosť splnila všetky stanovené podmienky týkajúce sa predloženia colného vyhlásenia, keďže objektívne nemohla vedieť, že príslušný kambodžský orgán vydal osvedčenie, ktoré nezodpovedalo požiadavkám práva Únie. Preto spoločnosť Veloserviss konala v dobrej viere.

13 Finančná správa teda podala kasačný opravný prostriedok na vnútroštátny súd, ktorý predložil návrh na začatie prejudiciálneho konania.

14 Tento súd rozhodnutím z 11. septembra 2014 podal prvý návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý sa v podstate týkal otázky, či článok 78 ods. 3 Colného kódexu umožňuje obmedziť, tak ako to uvádza lotyšská právna úprava o daniach a poplatkoch, možnosť colných orgánov opakovať následnú kontrolu.

15 Súdny dvor odpovedal svojím rozsudkom z 10. decembra 2015, Veloserviss (C-427/14, EU:C:2015:803), záporne.

16 Vnútroštátny súd však v rámci toho istého kasačného opravného prostriedku zastáva názor, že tento ešte kladie otázky týkajúce sa pojmu „dobrá viera“ osoby zodpovednej za zaplatenie cla v zmysle článku 220 ods. 2 písm. b) Colného kódexu.

17 V tomto kontexte podľa tohto súdu finančná správa uvádza, že Administratīvā apgabaltiesa (Krajský správny súd) sa bez akéhokoľvek dôvodu domnieval, že Veloserviss konala v dobrej viere, takže sa nemohla dovolávať článku 220 ods. 2 písm. b) Colného kódexu. V bodoch 36 a 40 rozsudku z 8. novembra 2012, Lagura Vermögensverwaltung (C-438/11, EU:C:2012:703), Súdny dvor rozhodol, že orgány štátu vývozu nemôžu zaväzovať Úniu a jej členské štáty pri ich posúdení platnosti osvedčenia o pôvode „formulár A“, keď colné orgány štátu dovozu naďalej majú pochybnosti o skutočnom pôvode výrobkov.

18 Veloserviss pred vnútroštátnym súdom uvádza, že Administratīvā apgabaltiesa (Krajský správny súd) správne uplatnil uvedené ustanovenie, keďže na jednej strane colné orgány štátu dovozu a ani Veloserviss v jej postavení dovozcu, sa nemohli ubezpečiť, že orgány štátu vývozu sa dopustili chyby a, na druhej strane, že Veloserviss konala v dobrej viere, keď finančnej správe poskytla informácie, ktorými disponovala a o ktorých mala vedomosť. V tejto súvislosti Administratīvā apgabaltiesa (Krajský správny súd) správne vychádzal z rozhodnutia Komisie K(2012) 8694 z 30. novembra 2012, ktorým sa konštatovalo, že v konkrétnom prípade (spis REC-01/2011) je odôvodnené odmietnuť následné zohľadnenie skutočností, ktoré Komisiu viedlo k prijatiu tohto rozhodnutia, ktoré je v podstate podobné rozhodnutiu v konaní vo veci samej.

19 Vnútroštátny súd zastáva názor, že z judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa článku 220 ods. 2 písm. b) Colného kódexu vyplýva, že ak sa vývozca dopustil chyby pri predložení informácií, možno pristúpiť k dodatočnému výberu cla. Naproti tomu, ak sa chyby dopustili colné orgány krajiny vývozu, ktoré vedeli alebo primerane museli vedieť, že tovar nespĺňa potrebné požiadavky, predloženie nesprávneho osvedčenia nemôže byť podľa tohto súdu dovozcovi na ujmu.

20 Tento súd však kladie otázku týkajúcu sa uplatnenia článku 220 ods. 2 písm. b) Colného kódexu vo veci, ako je vec, v ktorej koná, kde správa OLAF uvádza tak skutočnosť, že vývozca poskytol colným orgánom krajiny vývozu nesprávne údaje, ako aj skutočnosť, že colné orgány krajiny vývozu pochybili tým, že vydali osvedčenie o pôvode „formulár A“. Pýta sa tiež, v akom rozsahu je potrebné zohľadniť právne a skutkové posúdenie, ktoré vykonal OLAF.

21 Za týchto podmienok Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (správne kolégium Najvyššieho súdu Lotyšskej republiky) rozhodlo o prerušení konania a položilo Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Má sa povinnosť dovozcu konať v dobrej viere, ktorá je uvedená v článku 220 ods. 2 písm. b) [Colného kódexu], špecifikovať v tom zmysle, že:
   a) zahŕňa povinnosť dovozcu overiť okolnosti, za ktorých bolo vývozcovi vydané osvedčenie o pôvode ‚formulár A‘ (osvedčenia týkajúce sa dielov, z ktorých sa skladá tovar, úloha vývozcu pri výrobe tovaru atď.)?
   b) dovozca nekonal v dobrej viere len preto, lebo vývozca nekonal v dobrej viere (napríklad ak vývozca neoznámi colným orgánom krajiny vývozu skutočný pôvod nákladov, hodnotu dielov, z ktorých sa skladá tovar, atď.)?

c) povinnosť konať v dobrej viere nebola splnená len preto, lebo vývozca poskytol colným orgánom krajiny vývozu nesprávne informácie, a je to tak aj vtedy, ak samotné colné orgány pochybili pri vydávaní osvedčenia?

2. Možno povinnosť dovozcu konať v dobrej viere, ktorá je uvedená v článku 220 ods. 2 písm. b) [Colného kódexu], dostatočne preukázať všeobecným opisom situácie, ktorý sa nachádza v oznámení OLAF-u, a závermi OLAF-u, alebo musia vnútroštátne colné orgány aj tak získať ďalšie dôkazy o správaní vývozcu?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

22 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 220 ods. 2 písm. b) Colného kódexu vykladať v tom zmysle, že dovozca sa môže dovolávať legitímnej dôvery na základe tohto ustanovenia s cieľom namietať proti dodatočnému vybratiu dovozného cla, poukazujúc na svoju dobrú vôľu, buď ak nielen vývozca poskytol colným orgánom štátu vývozu nesprávne informácie, najmä pokiaľ ide o skutočný pôvod nákladov alebo hodnotu dielov, z ktorých sa skladá predmetný tovar, ale tiež ak samotné tieto orgány pochybili pri vydaní predmetného osvedčenia o pôvode „formulár A“, alebo ak tento dovozca neoveril okolnosti vydania tohto osvedčenia, ako sú osvedčenia týkajúce sa dielov, z ktorých sa skladá tovar, alebo úloha vývozcu pri výrobe tovaru, colnými orgánmi štátu vývozu.

23 S cieľom odpovedať na túto otázku treba na úvod pripomenúť, že článok 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu má za cieľ ochranu legitímnej dôvery osoby zodpovednej za zaplatenie cla, pokiaľ ide o opodstatnenosť všetkých skutočností, ktoré ovplyvnili rozhodnutie o vymeraní alebo nevymeraní cla (rozsudky z 18. októbra 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, bod 31, a z 10. decembra 2015, Veloserviss, C-427/14 P, EU:C:2015:803, bod 43).

24 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že dovozca sa môže účinne odvolať na legitímnu dôveru na základe tohto ustanovenia a využiť tak výnimku z dodatočného vyberania upravenú v tomto článku, iba ak sú splnené tri kumulatívne podmienky. Najskôr je potrebné, aby clo nebolo vybrané v dôsledku chyby, ktorej sa dopustili samotné príslušné orgány, potom táto chyba musí mať taký charakter, že nemohla byť rozumne zistiteľná osobou zodpovednou za zaplatenie cla, ktorá konala v dobrej viere, a nakoniec osoba zodpovedná za zaplatenie cla dodržala všetky ustanovenia týkajúce sa colného vyhlásenia (pozri najmä rozsudky z 18. októbra 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, bod 35, a z 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, bod 47).

25 Tieto podmienky v podstate rozdeľujú riziká pochádzajúce z chýb alebo nezrovnalostí uvádzaných v colnom vyhlásení v závislosti od správania a starostlivosti každého zo zainteresovaných účastníkov, teda príslušných orgánov štátu vývozu a štátu dovozu, vývozcu, ako aj dovozcu.

26 V prvom rade treba preskúmať, či dovozca môže uplatňovať legitímnu dôveru podľa článku 220 ods. 2 písm. b) Colného kódexu, dovolávajúc sa svojej dobrej viery, ak nielen vývozca poskytol colným orgánom štátu vývozu nesprávne informácie, najmä pokiaľ ide o skutočný pôvod nákladov alebo hodnotu dielov, z ktorých sa skladá predmetný tovar, ale tiež ak samotné tieto orgány pochybili pri vydaní predmetného osvedčenia o pôvode „formulár A“.

27 V tejto súvislosti treba poznamenať, že podľa prvej z podmienok pripomenutých v bode 24 tohto rozsudku je legitímna dôvera osoby povinnej platiť clo chránená v zmysle uvedeného ustanovenia iba vtedy, ak „samotné“ príslušné orgány vytvorili základ, z ktorého táto dôvera vychádza (pozri rozsudky z 18. októbra 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, bod 31, a z 10. decembra 2015, Veloserviss, C-427/14, EU:C:2015:803, bod 44).

28 Iba omyly pripísateľné aktívnemu správaniu príslušných orgánov dávajú právo na nevybratie cla a *posteriori* (rozsudky z 18. októbra 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, bod 31, a z 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10 P, EU:C:2011:843, bod 54).

29 Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že článok 220 ods. 2 písm. b) tretí pododsek Colného kódexu nemožno vykladať v tom zmysle, že vydanie nesprávneho osvedčenia o pôvode „formulár A“ colnými orgánmi štátu vývozu predstavuje chybu, ktorej sa dopustili „samotné“ tieto orgány, pokiaľ boli tieto osvedčenia vydané na základe nesprávneho opisu faktov vývozcom, s výnimkou ak je zrejmé, že uvedené orgány si uvedomovali alebo si mali uvedomiť, že tovar nespĺňa podmienky požadované na získanie preferenčného zaobchádzania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. novembra 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, bod 19).

30 V prejednávanej veci treba konštatovať, že z návrhu na začatie prejudiciálneho konania a najmä zo znenia prvej otázky písm. c) vyplýva, že vnútroštátny súd vychádza z predpokladu, podľa ktorého colné orgány štátu vývozu pochybili, keď vydali predmetné osvedčenie o pôvode, pričom Súdny dvor nie je schopný určiť presnú povahu tohto pochybenia, ani to v akom rozsahu príslušné orgány štátu vývozu boli – alebo mohli byť – uvedené do omylu nesprávnym vyhlásením vývozcu.

31 Preto vnútroštátnemu súdu prislúcha overiť, či v konaní vo veci samej bolo nesprávne osvedčenie o pôvode „formulár A“ vydané v dôsledku omylu pripísateľného samotným colným orgánom štátu vývozu alebo v dôsledku vyhlásení vývozcu, ktorých nesprávnosť nebola – a nemohla byť – týmito orgánmi zistená.

32 Pokiaľ sa ukáže, že nesprávnosť uvedená v osvedčení o pôvode „formulár A“ vyplýva zo zavineného správania vývozcu a že príslušné orgány štátu vývozu nemohli, ani nemuseli zistiť, že tovar nespĺňa podmienky požadované na získanie preferenčného zaobchádzania, je to dovozca, kto znáša dôsledky spojené s predložením obchodného dokumentu, ktorý sa ukázal byť nesprávny, pri následnej kontrole, takže tento dovozca v tomto prípade nemôže namietať proti dodatočnému vyberaniu dovozného cla (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. mája 1996, Faroe Seafood a i., C-153/94 a C-204/94, EU:C:1996:198, bod 92, a zo 14. novembra 2002, Ilumitrónica, C-251/00, EU:C:2002:655, bod 43).

33 Ak colné orgány štátu vývozu pochybili pri vydaní osvedčenia o pôvode „formulár A“ a ak táto chyba vyplýva z nepresnosti informácií poskytnutých vývozcom týmto orgánom, najmä pokiaľ ide o skutočný pôvod nákladov alebo hodnotu dielov, z ktorých sa skladá predmetný tovar, dovozca sa nemôže dovolávať legitímnej dôvery podľa tohto ustanovenia s cieľom namietať proti dodatočnému vyberaniu dovozného cla, poukazujúc na svoju dobrú vieru, prinajmenšom pokiaľ nie je zrejmé, že colné orgány štátu vývozu si uvedomovali alebo si mali uvedomiť, že predmetný tovar nespĺňa podmienky požadované na získanie preferenčného zaobchádzania, čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu.

34 Po druhé treba určiť, či sa dovozca môže dovolávať legitímnej dôvery podľa článku 220 ods. 2 písm. b) Colného kódexu s cieľom namietať proti dodatočnému vyberaniu dovozného cla, poukazujúc na svoju dobrú vieru, keď neoveril okolnosti, ktoré viedli k vydaniu osvedčenia o pôvode „formulár A“ colnými orgánmi štátu vývozu, ako sú osvedčenia týkajúce sa dielov, z ktorých sa skladá tovar, alebo úloha vývozcu pri jeho výrobe.

35 Táto otázka sa konkrétnejšie týka starostlivosti, ktorú musí dovozca vynaložiť s cieľom, aby ho bolo možné považovať za dobromyseľného v zmysle uvedeného ustanovenia.

36 V tejto súvislosti treba najprv pripomenúť, že aj keby sa v danom prípade mala chyba pripisovať aktívnemu správaniu colných orgánov štátu vývozu, podľa judikatúry citovanej v bode 24 tohto rozsudku ešte treba, aby išlo o takú chybu, ktorú osoba zodpovedná za zaplatenie cla konajúca v dobrej viere nemohla zistiť napriek svojej odbornej skúsenosti a preukázanej starostlivosti (pozri najmä rozsudok zo 14. novembra 2002, Ilumitrónica, C-251/00, EU:C:2002:655, bod 38).

37 V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol, že podnikateľským subjektom prislúcha, pokiaľ majú pochybnosti o správnom uplatňovaní ustanovení, ktorých nedodržanie môže prinášať vznik colného dlhu, alebo pokiaľ majú pochybnosti o definovaní pôvodu tovaru, aby sa informovali a zisťovali všetky možné vysvetlenia na overenie, či sú tieto pochybnosti odôvodnené (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. mája 1996, Faroe Seafood a i., C-153/94 a C-204/94, EU:C:1996:198, bod 100, a z 11. novembra 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, bod 58).

38 Súdny dvor tiež rozhodol, že podnikateľským subjektom prislúcha v rámci svojich zmluvných vzťahov prijať opatrenia potrebné na to, aby sa vopred zabezpečili proti nebezpečenstvu dodatočného vyberania cla a že táto prevencia môže predstavovať najmä to, že zodpovedná osoba získa od druhej zmluvnej strany pri uzavretí zmluvy alebo až následne všetky dôkazy potvrdzujúce skutočnosť, že tovary pochádzajú zo štátu, na ktorý sa vzťahuje systém všeobecných colných preferencií, vrátane dokumentov preukazujúcich tento pôvod (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. novembra 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, body 30 a 31).

39 Nevyplýva z toho však všeobecná povinnosť zaťažujúca dovozcu systematicky overovať okolnosti vydania osvedčenia o pôvode „formulár A“ colnými orgánmi štátu vývozu, vrátane činností vývozcu pri výrobe tovaru. Taká povinnosť zaťažuje dovozcu iba ak má zjavné dôvody pochybovať o správnosti osvedčenia o pôvode. V takom prípade, ak sa však zdrží zisťovania okolností vydania tohto osvedčenia, v plnom rozsahu svojich možností, aby overil, či uvedené pochybnosti boli odôvodnené, treba konštatovať, že zjavné pochybenie, ktorého sa dopustili colné orgány štátu vývozu, mohlo, alebo malo byť zistené dovozcom, takže sa nemôže dovolávať svojej dobrej viery podľa článku 220 ods. 2 písm. b) Colného kódexu.

40 Takúto všeobecnú povinnosť na ťarchu dovozcu nemožno vydedukovať ani z článku 220 ods. 2 písm. b) štvrtého pododseku Colného kódexu, podľa ktorého na to, aby sa osoba povinná platiť clo mohla dovolávať svojej dobrej viery, musí preukázať, že „počas obdobia, keď sa konali príslušné obchodné operácie, venovala náležitú starostlivosť na zabezpečenie splnenia všetkých podmienok na preferenčné zaobchádzanie“.

41 Okrem toho treba po tretie overiť, či deklarant poskytol príslušným colným orgánom všetky informácie potrebné pre navrhované colné zaobchádzanie s dotknutým tovarom, stanovené právom Únie a vnútroštátnou právnou úpravou, ktorá ich prípadne dopĺňa alebo vykonáva (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. mája 1996, Faroe Seafood a i., C-153/94 a C-204/94, EU:C:1996:198, bod 108, a z 18. októbra 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, bod 33).

42 Vnútroštátnemu súdu v prejednávanej veci prináleží, aby v závislosti od všetkých konkrétnych okolností konania vo veci samej posúdil, či podmienky uplatnenia článku 220 ods. 2 písm. b) Colného kódexu, pripomenuté v bode 24 tohto rozsudku a spresnené Súdnym dvorom v jeho rámci, sú v danom prípade splnené, takže dovozca v konaní vo veci samej sa môže dovolávať legitímnej dôvery podľa článku 220 ods. 2 písm. b) Colného kódexu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. októbra 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, bod 34).

43 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba na prvú otázku odpovedať, že článok 220 ods. 2 písm. b) Colného kódexu sa má vykladať v tom zmysle, že dovozca sa môže dovolávať legitímnej dôvery na základe tohto ustanovenia s cieľom namietať proti dodatočnému vybratiu dovozného cla, poukazujúc na svoju dobrú vôľu, iba ak sú splnené tri kumulatívne podmienky. Najskôr je potrebné, aby uvedené clo nebolo vybrané v dôsledku chyby, ktorej sa dopustili samotné príslušné orgány; ďalej táto chyba musí mať taký charakter, že nemohla byť rozumne zistiteľná osobou zodpovednou za zaplatenie cla, ktorá konala v dobrej viere; a napokon osoba zodpovedná za zaplatenie cla dodržala všetky platné ustanovenia týkajúce sa colného vyhlásenia. Taká legitímna dôvera nie je daná, najmä ak pri tovare, pri ktorom sú zjavné dôvody pochybovať o správnosti osvedčenia o pôvode „formulár A“, sa dovozca zdrží zisťovania okolností vydania tohto osvedčenia, v plnom rozsahu svojich možností, aby overil, či tieto pochybnosti boli odôvodnené. Taká povinnosť však neznamená, že by dovozca bol vo všeobecnosti povinný systematicky overovať okolnosti vydania osvedčenia o pôvode „formulár A“ colnými orgánmi štátu vývozu. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby s prihliadnutím na všetky konkrétne okolnosti konania vo veci samej posúdil, či sú tieto tri podmienky v danom prípade splnené.

O druhej otázke

44 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 220 ods. 2 písm. b) Colného kódexu má vykladať v tom zmysle, že v konaní, ako je konanie vo veci samej, možno len zo samotných informácií uvedených v správe OLAF-u vydedukovať, že dovozca sa nemôže dovolávať legitímnej dôvery podľa tohto ustanovenia s cieľom namietať proti dodatočnému vybratiu dovozného cla, alebo či sú príslušné colné orgány povinné získať dodatočné dôkazy týkajúce sa správania vývozcu.

45 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že otázka, či dovozca môže podľa článku 220 ods. 2 písm. b) Colného kódexu namietať proti dodatočnému vybratiu dovozného cla sa musí posudzovať vzhľadom na tri kumulatívne podmienky uplatnenia tohto ustanovenia uvedené v bode 24 tohto rozsudku, ktorého pôsobnosť bola spresnená v rámci odpovede na prvú otázku v závislosti od všetkých konkrétnych skutkových okolností daného prípadu.

46 Pokiaľ ide konkrétnejšie o správanie vývozcu, z bodov 27 až 32 tohto rozsudku vyplýva, že dovozca sa nemôže dovolávať takej legitímnej dôvery a na základe toho sa vyhnúť dodatočnému vybratiu dovozného cla, pokiaľ nesprávne vydanie osvedčenia o pôvode „formulár A“ colnými orgánmi štátu vývozu možno pripisovať správaniu vývozcu (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok z 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, bod 54).

47 Ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa pravidiel rozdelenia dôkazného bremena vo veci, v zásade prislúcha colným orgánom štátu dovozu, ktoré zamýšľajú pristúpiť k dodatočnému vybratiu dovozného cla, aby predložili dôkaz o skutočnosti, že vydanie nesprávneho osvedčenia o pôvode „formulár A“ colnými orgánmi štátu vývozu možno pripisovať nesprávnemu opisu skutočností zo strany vývozcu. Ak však najmä v dôsledku nedbanlivosti pripísateľnej len samotnému vývozcovi colné orgány štátu dovozu nemôžu predložiť uvedený dôkaz, dovozcovi prislúcha, aby preukázal, že uvedené osvedčenie bolo vydané na základe vývozcom správne uvedených skutočností (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. marca 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, body 39 až 46, a z 8. novembra 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, bod 41).

48 V tejto súvislosti pokiaľ správa OLAF-u obsahuje na tento účel relevantné skutočnosti, možno ju zohľadniť na preukázanie, či sú splnené podmienky, za akých sa dovozca môže dovolávať legitímnej dôvery podľa článku 220 ods. 2 písm. b) Colného kódexu.

49 Pokiaľ však táto správa obsahuje iba všeobecný opis predmetnej situácie, čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu, nemôže sama osebe postačovať na preukázanie toho, či sú tieto podmienky splnené vo všetkých ohľadoch, najmä pokiaľ ide o relevantné správanie vývozcu.

50 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba na druhú otázku odpovedať, že článok 220 ods. 2 písm. b) Colného kódexu sa má vykladať v tom zmysle, že v konaní, ako je konanie vo veci samej, možno z informácií uvedených v správe OLAF-u vydedukovať, že dovozca sa nemôže dovolávať legitímnej dôvery podľa tohto ustanovenia s cieľom namietať proti dodatočnému vybratiu dovozného cla. Pokiaľ však táto správa obsahuje iba všeobecný opis predmetnej situácie, čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu, nemôže sama osebe postačovať na právne dostatočné preukázanie toho, že tieto podmienky sú skutočne splnené vo všetkých ohľadoch, najmä pokiaľ ide o relevantné správanie vývozcu. Za takýchto okolností v zásade prislúcha colným orgánom štátu dovozu predložiť prostredníctvom dodatočných dôkazných prostriedkov dôkaz o tom, že vydanie nesprávneho osvedčenia o pôvode „formulár A“ colnými orgánmi štátu vývozu možno pripisovať nesprávnemu opisu skutočností zo strany vývozcu. Ak však colné orgány štátu dovozu nemôžu predložiť uvedený dôkaz, dovozcovi prislúcha, aby preukázal, že uvedené osvedčenie bolo vydané na základe vývozcom správne uvedených skutočností.

O trovách

51 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (šiesta komora) rozhodol takto:

1. **Článok 220 ods. 2 písm. b) nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva, zmeneného a doplneného nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000, sa má vykladať v tom zmysle, že dovozca sa môže dovolávať legitímnej dôvery na základe tohto ustanovenia s cieľom namietať proti dodatočnému vybratiu dovozného cla, poukazujúc na svoju dobrú vôľu, iba ak sú splnené tri kumulatívne podmienky. Najskôr je potrebné, aby uvedené clo nebolo vybrané v dôsledku chyby, ktorej sa dopustili samotné príslušné orgány; ďalej táto chyba musí mať taký charakter, že nemohla byť rozumne zistiteľná osobou zodpovednou za zaplatenie cla, ktorá konala v dobrej viere; a napokon osoba zodpovedná za zaplatenie cla dodržala všetky platné ustanovenia týkajúce sa colného vyhlásenia. Taká legitímna dôvera nie je daná, najmä ak pri tovare, pri ktorom sú zjavné dôvody pochybovať o správnosti osvedčenia o pôvode „formulár A“, sa dovozca zdrží zisťovania okolností vydania tohto osvedčenia, v plnom rozsahu svojich možností, aby overil, či tieto pochybnosti boli odôvodnené. Taká povinnosť však neznamená, že by dovozca bol vo všeobecnosti povinný systematicky overovať okolnosti vydania osvedčenia o pôvode „formulár A“ colnými orgánmi štátu vývozu. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby s prihliadnutím na všetky konkrétne okolnosti konania vo veci samej posúdil, či sú tieto tri podmienky v danom prípade splnené.**

2. **Článok 220 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 2913/92, zmeneného a doplneného nariadením č. 2700/2000, sa má vykladať v tom zmysle, že v konaní, ako je konanie vo veci samej, možno z informácií uvedených v správe Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) vydedukovať, že dovozca sa nemôže dovolávať legitímnej dôvery podľa tohto ustanovenia s cieľom namietať proti dodatočnému vybratiu dovozného cla. Pokiaľ však táto správa obsahuje iba všeobecný opis predmetnej situácie, čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu, nemôže sama osebe postačovať na právne dostatočné preukázanie toho, že tieto podmienky sú skutočne splnené vo všetkých ohľadoch, najmä pokiaľ ide o relevantné správanie vývozcu. Za takýchto okolností v zásade prislúcha colným orgánom štátu dovozu predložiť prostredníctvom dodatočných dôkazných prostriedkov dôkaz o tom, že vydanie nesprávneho osvedčenia o pôvode „formulár A“ colnými orgánmi štátu vývozu možno pripisovať**

nesprávnemu opisu skutočností zo strany vývozcu. Ak však colné orgány štátu dovozu nemôžu predložiť uvedený dôkaz, dovozcovi prislúcha, aby preukázal, že uvedené osvedčenie bolo vydané na základe vývozcom správne uvedených skutočností.

Podpisy